

1194

UCHWAŁA SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2011 r.

o potępieniu stanu wojennego w 30. rocznicę jego wprowadzenia

13 grudnia 1981 roku władze komunistyczne na czele z generałem Wojciechem Jaruzelskim wprowadziły w Polsce stan wojenny.

O północy wojsko przejęło stacje radiowe i telewizyjne, wstrzymana została wszelka komunikacja publiczna, wyłączono telefony. Pierwszej nocy aresztowano i internowano ponad 3 tysiące działaczy „Solidarności” i intelektualistów, w następnych miesiącach liczba uwięzionych wzrosła do niemal 10 tysięcy. Ulice miast przeczesywały liczne patrole wojska i milicji, ważniejsze skrzyżowania i place obsadziły stałe posterunki wzmocnione wozami bojowymi, hotele zamienione zostały w koszary oddziałów ZOMO przygotowanych do tłumienia demonstracji. Strajkujące przeciw stanowi wojennemu zakłady pracy pacyfikowane były z użyciem czołgów. 16 grudnia w kopalni „Wujek” otwarto ogień do górników. Zamordowano dziewięciu, dwudziestu jeden raniono. Do końca stanu wojennego liczba ofiar bardzo wzrosła, ofiary trudno dziś policzyć.

Po stłumieniu otwartego oporu społeczeństwa utrzymano godzinę milicyjną, rozmowy telefoniczne i korespondencja podlegały ścisłej kontroli. Liczne zakłady pracy zmilitaryzowano, w setkach wprowadzono zarządzanie przez komisarzy wojskowych, we wszystkich pracownicy byli zastraszani przez wszechobecną służbę bezpieczeństwa. Dziesiątki tysięcy ludzi szantażem zmuszono do podpisania oświadczeń o lojalności wobec władz i do wstępowania do proreżimowych związków zawodowych, które miały zastąpić „Solidarność”.

Celem tych działań było zabicie poczucia godności Polaków, sprawienie by porzucili wszelką nadzieję, zmiana dumnego Narodu o rozbudzonych przez „Solidarność” aspiracjach w bezwolny, zatomizowany tłum.

Nie powiodło się. Od pierwszego dnia stanu wojennego organizował się ruch oporu, wydawane były prasa podziemna i książki, powstało podziemne radio, „Solidarność” rozpoczęła działalność konspiracyjną. Aktorzy bojkotowali reżimową telewizję. Tysiące osób zaangażowało się w pomoc pokrzywdzonym, uzyskując ogromne wsparcie organizacyjne i materialne od Kościoła oraz światowej opinii demokratycznej. I choć wstrzymano przemiany na całe dziesięciolecie, to jednak Naród zwyciężył.

Dziś wiemy, że już porozumienia sierpniowe 1980 roku traktowane były przez komunistycznych władców Polski jako manewr taktyczny dla zyskania czasu na przygotowanie rozwiązania siłowego. Nigdy nie spróbowano zawrzeć autentycznego porozumienia i w oparciu o nie wynegocjować w Moskwie akceptacji przemian w Polsce. Wojsko od pierwszego dnia było szykowane nie do obrony Narodu i współpracy z nim, ale do jego pacyfikacji.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej uznaje, że twórcy stanu wojennego łamiąc ówczesnie obowiązującą Konstytucję, dokonując wojskowego zamachu stanu dla obrony interesów obcego mocarstwa i utrzymania władzy okryli się wieczną hańbą.

Jednocześnie Senat Rzeczypospolitej Polskiej oddaje cześć pamięci ofiar stanu wojennego i składa hołd wszystkim niezłomnym, którzy prowadzili działalność opozycyjną, organizowali pomoc pokrzywdzonym, uczestniczyli w manifestacjach patriotycznych i w inny sposób przyczyniali się do zachowania wartości i aspiracji Polaków.

Do dnia dzisiejszego autorzy stanu wojennego nie zostali prawomocnie osądzeni.

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Marszałek Senatu: *B. Borusewicz*